

Η αγάπη ως κύριο συναίσθημα στο έργο του Γ. Βιζυηνού (Ηρακλής Ψάλτης, φιλόλογος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/29dUHYH>]

Η αγάπη αναπτύσσεται. Ο Πασχάλης και η Κλάρα αγαπιούνται, ερωτεύονται αγνά: (Ο Πασχάλης) *Ἡ νέα (ἡ Κλάρα) ἤθελεν ἀγάπην! Τὴν δὲ Κλάραν τὴν ἠγάπων -ὦ, τὴν ἠγάπων -τὴν ἐλάτρευον, ὅπως τὸν Θεόν μου! Καὶ διὰ τοῦτο ἴσα ἴσα δὲν ἠμποροῦσα ν' ἀσεβήσω πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν προσβάλω*[493]. Ο φωτεινός και άσπιλος[494] αυτός έρωτας τον «πυρπολεί» συναισθηματικά και τον «εκτινάσσει» μέχρι τον θρόνο του Υψίστου[495]. Η αγάπη όμως δεν δρα λυτρωτικά, σε αντίθεση με την όπερα του Ιπτάμενου Ολλανδού[496] του Ρίχαρντ Βάγκνερ (Wilhelm Richard Wagner, 1813-1883 μ. Χ.) -η οποία αναφέρεται στο κείμενο[497]- όπου εκεί, στην τέχνη, ο έρωτας, η αγάπη λειτουργεί σωτήρια για τους ήρωες.

Αγνότητα θεμέλιο της σχέσης. Η προηγούμενη σχέση του Πασχάλη με την ανάξια

Ευλαλία τον κάνει να αισθάνεται μιαρός[498]. Προσπαθεί να απαλλαγεί από αυτό το «άγος», για να μπορέσει να προσφέρει τον εαυτό του «καθαρό» στην αγνή Κλάρα. Το επιδιώκει με όλες του τις δυνάμεις, σωματικές και ψυχικές. Δέεται στον Ύψιστο να του δοθεί νέα άσπιλη καρδιά[499]. Ατελέσφορο αποβαίνει και αυτό το εγχείρημά του.

Η εξομολόγηση γίνεται. Ο Πασχάλης γνωρίζει το μυστήριο της εξομολόγησης και της συγχώρεσης και ζητά από τον φίλο του να γίνει ο πνευματικός του, να τον ακούσει και να τον συγχωρέσει[450]. Του αποκαλύπτεται de profundis, εκ βαθέων. Ο πόνος και η αγωνία του μοιράζεται με τον εξομολογητή/φίλο του και, ενδεχομένως, μετριάζεται. Δεν οδηγεί όμως και στην κάθαρσή του.

[Συνεχίζεται]

[493]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.148.

[494]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.147.

[495]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σσ.145-146: «Ἐνόμιζον ὅτι ἐφερόμην μετέωρος, ὕπερθεν τῶν νεφῶν, ὕπερθεν τοῦ στερεώματος, ἐφερόμην ὑπὸ τὰς πτέρυγας οὐρανίου Χε-ρουβεὶμ, μὲ πτήσιν τόσον ταχεῖαν, τόσον ἡδονικὴν, ὥστε αἱ αἰσθήσεις μου συνήθως ἐμέθουν ἐκ τῆς ἡδονῆς, ἰλιγγίων ἐκ τοῦ τάχους, ἐσκοτίζοντο, ἐλιποθύμουν, μ' ἐγκατέλειπον! Καὶ μόνον ἡ ψυχὴ μου ἐξηκολούθει τότε νὰ πετᾷ, ὡς ἐν ὄνειρῳ, νὰ πετᾷ μετὰ τοῦ ἀγγέλου, ἐπάνω, ἐπάνω, ἐπάνω, μέχρι τοῦ θρόνου τοῦ Ὑψίστου!».

[496]R. Wagner, «Introduction» στο Libretti *Der Fliegende Holländer* στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://www.rwagne.net/libretti/rhollander/e-holl-als1.html> (ημερομηνία ανάκτησης: 24-5-2014).

[497] Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σσ.142-144.

[498] Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.147: «Ἡ καρδιά, ἐφ' ἧς ὁ ἔρωσ τῆς Κλάρας ἡ κτινοβόλει, ἦτο χώρα λεηλατημένη, διηρπασμένη, ἐρημωμένη διὰ παντός!».

[499]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.146: «παρεκάλουν μετὰ δακρῶν τὸν Θεὸν νὰ (...) μὲ δώση μίαν καρδίαν, μίαν νέαν καρδίαν, μὲ τὰ ἀμεταχείριστα αἰσθήματά της, μίαν καρδίαν καθαρὰν καὶ ἀμόλυντον, ἀξίαν τῆς Κλάρας, ἀξίαν τῆς καλλονῆς καὶ τῶν ἀρετῶν τῆς Κλάρας!»

[450]Γ.Μ. Βιζυηνός, όπ. παρ., σ.139: «Καὶ ὅμως, ἄλλον πνευματικὸν δὲν ἔχω ἐδῶ πέρα. Πρέπει νὰ γενῆς πνευματικός μου. (...) Ἄκουσε καὶ κρίνε».